Wimaks tulli woõras mees, paggari ammetist ja wina põlletaja, ennast seäl küllas assutama, ja ostis ennesele üht suurt tühjaks sanud maia. Mees olli rahhaahne ja kawwal, kes moistis, rahwast kurja tee peäle awwatelleda. Üht suurt tubba ommas ues maias seädis ja ehhitas temma nore rahwa tantsimisseks, mis enne ei olnud seäl prukis. Ukse peäl rippus illusaste wärwitud laud, ja olli sure tähtega peäle kirjutud: „Siin müakse maddala hinna eest maggusat wina, ja se koht on wanna ja nore rahwa kokkotullemisseks seätud ja ehhitud.“ — Mees seisis iggal päwal ennamiste akna ehk ukse ees, ja kui rahwas möda läksid, terretas temma neid lahkeste ja hüdis: Noh! eks teie ei tulle mind wahhest waatma. Pean katsuma, teid teie iggawast ello wisist peästa, et ommeti saaksite ka ello rõmo maitsta.“ — Se olli jubba kohhe hakkatusses monni mele pärast. Illusad walged wersked saiad, mis akna al ühhe laua peäl ollid seisda pandud, teggid teistele jälle himmo sisse astuda.

Laupääw ja pühhapääw õhto pole said kawwala kiusaja toad nattuke awal ikka täiemaks, pärrast üsna tungil täis. Arwaste läksid meestrahwas terwe peaga koio. Joobnud lomad hakkasid seäl, enne kui mahha heitsid, omma koddakontstega taplema ning riidlema, ja olli kül ka peksminne kuulda. Nored innimessed tantsisid ullul wisil, ja tüdrukude hulgast laksid monned ennast ärranarrida. Wanna rahwas õppisid kangeste rahha peäle kaarta mängima. Kes omma rahha olli kautanud, sai kiusaja käest rahha laenuks, ja sedda panni kiusaja omma wõlla ramatusse kahhewõrra ülles. Wõlg sai taggajärrel wäggise sisse aetud ja wiljaga üsna alwa hinna eest tassutud. Sel wisil läksid seäl mitto ja mitto kehwaks. Kõrtsi, lakkumisse ja mängimisse himmo wõttis ikka kangeminne woimust. Monned perrenaesed ei põlgand ka mitte, sedda möllamisse ja jomisse jahta. Küllarahwas istusid nüüd ka argipäwal kõrtsis, ja raiskasid rahha ja aega. Tõ himmo lõppes ärra, maia asjad läksid rippakülleks,